ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 12 (84)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Aralık 1980

Cuntanın hiçbir saldırısı yanıtsız kalmayacaktır!

İş, toprak, özgürlük, bağımsızlık için

12 Eylül'e kadar gerek burjuva parlamenter rejimi şu ya da bu biçimde savunan burjuva partileri, gerekse anti-emperyalist, anti-faşist güçler arasında yer alan parti ve guruplar, cunta sonrasında daha değişik çizgilerle ortaya çıkıyorlar. Bu günkü rejimden yararlanarak parlamenter görünümlü otoriter bir rejimin ana partisi olmaya hazırlanan AP'den, cuntayı yumuşatarak demokrasiye geçiş umuduna kapılan CHP'ye, faşist diktatörlüğün kurulduğunu ilân edenlerden, «Kemalist karşı-devrim»den söz edenlere kadar değişik görüşler beliriyor. Kuşkusuz bu görüşleri öne sürenlerin dayandıkları sınıfların çıkarları, psikolojileri, öteden beri savundukları ideolojik görüşler, onların çizgilerini belirliyor. Ama, ülkemizdeki politik durumun son derecede karmaşık olması, özellikle sol güçler arasında tek yanlı çözümlemelerin başlıca nedenini oluşturuyor.

Bugün durum nedir?

Komünistler için açık olan gerçeklerin, yığınlar için de açık olduğunu sanmak en büyük yanılgı olurdu. Bugün milyonlarca emekçi, beş bini aşkın kişinin ölümüne neden olan terörizmin önlenmesi karşılığında ellerinden alınan özgürlüklerin, ekmeklerinden çalınan parçaların bilincine varma fırsatını bulamadı. Yığınsal tutuklamalar, işkenceler, grevlerin dağıtılması, henüz yığınlardan açık, dolaysız eylemlerle yanıt almıyor. Sol güçler arasındaki bölünmeler bugün her zamandan daha çok yığınların aktifliğini engelliyor. Ama, bilinçli proletarya, bulunduğu konumları yiğitlikle savunuyor ve devrimci uyanışı tutuşturacak hoşnutsuzluk, onun çevresinden başlayarak yayılıyor. İşçi sınıfı, emekçiler, şimdi geçmişin deneylerini sindiriyor ve bu kez askersel diktatörlük koşullarında emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı yeni bir atılıma geçmek için güç biriktiriyor. Umutsuzlukla «yenilgi» çanları çalmak, «yenilgi» üstüne konuşmak, «yenilgi»nin derslerini ezberlemek proletaryanın, emekçilerin savaş gücünü ve partinin görevlerini unutmak olurdu. Böyleleri, ya bir kez bile tanımadıkları, katılmadıkları, kimsenin görmediği bir «devrim»in ezildiği vehmine kapılıyorlar, ya da geçmişin parlamenter olanaklarını gözlerinde büyütüyor ve dünyanın sonu geldi sanıyorlar.

Cuntanın yolu

Oysa, tüm güçlü görüntüsüne karşın askersel diktatörlük bile kolayca elde ettiği utkudan emin değildir. O, bölgede savaş alevlerinin tutuştuğu, ülke ekonomisinin felce uğradığı, emperyalist ülkelerin yeni bir ekonomik bunalıma girdiği bir dönemde, üstelik ülkeyi 12 Eylül eşiğine getiren emperyalizm ve tekel yanlısı denenmiş iflas yolundan yürüdüğü için içinden çıkılmaz sorunlarla karşı karşıya bulunuyor. Cunta uzun süre süngülerin ucunda erk süremiyeceğini biliyor ve ilk günden beri kendi denetiminde parlamenter görünümlü, otoriter bir rejime dönüşten söz ediyor. Ama, cuntanın nasıl bir yön izleyeceği henüz tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış değildir. Ordu içindeki değişik eğilimler bugün cuntanın «Atatürkçülük» bayrağı altında ne denli toplanır görünürse görünsün, daha şimdiden Ege, Kıbrıs sorunu, Özalcı ekonomik program kimi ordu çevrelerinde hoşnutsuzluk yaratıyor. Ordu «emir komuta» zincirinin olduğu gibi korunması, cunta erkte ne denli uzun süre kalırsa, o denli olanaksızlaşacaktır. Ordu içinde yurtsever güçlerin bir politik güç konumuna yükselmesi, sınıf savaşının ordu sıralarına yansımasıyla mümkün olacaktır. Orduya hangi eğilimin damgasını vuracağı, bir dizi objektif ve subjektif etkene bağlı olmakta devam ediyor.

Burjuvazinin değişik partileri henüz cunta karşısında açıkça olumlu ya da olumsuz tutum almıyorlar. Gerici AP yönetimi, cuntayı sol güçlerin üstüne daha da amansızca kışkırtmaya ve faşist MHP'nin büsbütün dağıtılmasını önlemeye çalışıyor. CHP yönetimi ise, cuntanın faşistlere, terörist guruplara karşı önlemlerini destekliyor, cunta üzerinde etkide bulunmaya çalışıyor.

NATO'nun «ileri karakolu»nu stabilize etmeyi amaç edinen emperyalist ülkeler, cunta karşısında genellikle destekçi bir tutum alıyorlar. Ama bu olgu, değişik emperyalist grupların Türkiye'ye ilişkin planlarını tümüyle açığa vurduklarını kanıtlamıyor. ABD basını, Türkiye'nin «erken müdahale güçleri» için ideal konumda olduğundan söz ediyor. Yeni sömürgeciler, diktatörlük altında daha da güçten düşen Türkiye'ye, kendi isteklerini dayatma yolunda zamanın ülkemize karşı işlediğini çok iyi biliyorlar. Cuntanın emperyalizm, NATO yanlısı politikası bu tehlikeyi artırıyor. Ama, emperyalizmin bu hesaplarını boşa çıkarmada Türkiye'nin dayanabileceği sosyalist ülkelerin varlığı gelecekteki gelişmelerde çok önemli rol oynayacaktır. Sovyetler Birliği'nin ilkesel ve konjonktüre bağlı olmayan iyi komşuluk, dostluk ve işbirliği politikasına, cuntayı savunan basın bile yer veriyor.

İşte bütün bu olgular, burjuva basınında «mütareke» dönemi diye adlandırılan bugünkü dönemin, gericilikle, ilerleme güçleri arasında, askersel diktatörlüğü kalıcılaştırma, rejimi faşistleştirme yanlılarıyla demokrasiye geçme

(Arkası 2. sayfada)

NATO'ya araç

Pentagon'un generalleri, Washington'un — Beyaz Saray'ın adamları Ankara'yı han yolu yaptılar. Biri gidip, biri geliyor. Amerikan Genel Kurmay Başkanı Jones, cuntayla görüştü. Cunta bu görüşmelerde neler konuşulduğunu halktan gizledi. Ne ki, Amerikan basını, bu kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerin neler olacağını açıklamada hiç sakınca görmedi. «Newsweek» dergisi, Pentagon'un adına «erken karışma» dediği yıldırım güçlerinin Türkiye'ye yerleştirilmesi üzerinde duruyor. Bu güçlerin Yakın ve Orta Doğu'daki kriz bölgelerine aktarmak, taşımak için Türkiye'nin «ideal konumda bir ülke» olduğunu yazıyor.

Terörizmi önleyeceğim diye erke el koyan cunta, bölgemizde Amerikan ve NATO'nun kışkırtmacılık planlarına karşı ülkemizi «ideal», sözün Türkçesi savunmasız bir duruma sürüklüyor. Çünkü o, anti-emperyalist demokratik güçlere karşı terörü, ezgiyi daha da genişletiyor. Cinayetler, işkenceler, işçi semtlerinde arama-taramalar sürüyor.

Bu halk düşmanı, ulusal çıkarlara aykırı politikaya karşı tepkiler içten içe gelişiyor. Gerici basın, halk arasında «fısıltı gazetelerinin» yayıldığından yakınıyor. Kimi gerçekçi çevreler, Türkiye'nin «yumuşama dışına» itilmek istendiğini görüyorlar.

Ülkemizi askersel diktatörlük pençesine iten emperyalizm ve işbirlikçi tekeller yel ektiler, fırtına biçecekler. Bu, kendiliğinden olmayacaktır. Tüm halk güçlerinin örgütlü savaşıyla olacaktır. Güç ve eylem birliğiyle olacaktır. TKP, işçi sınıfını, köylü yığınlarını, orduda halktan yana ve batakçılık politikasına karşı olanları savaşlara çekmek yolundan yürüyor.

İş, toprak, özgürlük, bağımsızlık için

(Başı 1. sayfada)

yanlıları arasında, emperyalizmle, ulusun ezici çoğunluğu arasında, işbirlikçi, tekelci burjuvaziyle halk arasında ve burjuvaziyle proletarya arasında daha kesin, açık bir çarpışmaya var güçle hazırlanma dönemi olarak beliriyor. Henüz hiç bir sınıf ve politik güç açık sözünü söylemedi. O nedenle, egemen sınıfların son seçenek olan, ama her zaman istenen bir seçenek olmayan faşizmi dayattıklarını söylemek de; «demokrasiye dönüş programı»na bakıp, cuntanın kendiliğinden çekileceğine bel bağlamak da gerçek durumu yansıtmıyor. Bu tür tek yanlı görüşler, yalnızca proletaryayı, emekçileri olası tüm durumlara hazırlıklı olmaktan caydırmaya, serüvenci ya da teslimiyetçi konumlara sürüklemeye yol açar.

Yığınlara

Devrimci proletarya, eğer emperyalizme ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı ardıcıl bir konum almak istiyorsa, baş düşmanı beş generalle sınırlamak ve «cunta gitsin de ne gelirse gelsin» oportünizmine düşmek istemiyorsa, o, bugünkü durumu serin kanlılıkla değerlendirmeyi öğrenmelidir. Bugünkü duruma en uygun esnek bir politika izleme yeteneğini göstermeli ve kendisiyle her türlü liberal, uzlaşmacı görüş arasına kesin bir sınır çizebilmelidir.

Öyleyse şimdi komünistler en küçük legal olanakları sonuna kadar kullanmalı, legal illegal savaşımı şimdi daha ustalıkla birleştirmeli, ellerindeki eşsiz silâha, kan ve alın teriyle yaratılan illegal parti örgütlerine dayanarak, yığınları var güçle eğitmeye koyulmalıdırlar. Partinin illegal propaganda, ajitasyon materyalleri şimdi yüz kat daha büyük bir çabayla fabrikalara, köylere, mahallelere, evlere, toplumun her katına ulaşmalıdır. İşçilerin, emekçilerin, köylülerin, ev kadınlarının, memurların, subay ve askerlerin görüşlerini istemlerini parti organlarına duyurabilmelerini sağlamak her parti komitesinin bu gün en önemli görevleri arasına konmalıdır. Yığınların bilinçlenmesi yalnız ajitasyon-propaganda ile değil, kendi öz deneyimleri temelinde olacaktır. Bunun **için** komünistler toplumun her katmanına gitmeli, onların en küçük, en önemsiz görünse de her türlü güncel istemlerine devrimci bir enerjiyle sahip çıkmalı, bu istemleri her adımda komünist partisinin program düzeyine yükseltmeli, onların içini devrimci bir ruhla doldurmalı, onları eylem alanlarına çekmelidirler.

Baş düşman

Dün olduğu gibi, bugün de halkımızın baş düşmanı emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Ülkeyi 12 Eylül eşiğindeki yıkıma sürükleyenler, askersel diktatörlüğe neden olanlar bunlardır. Cuntanın halkın çıkarlarına, özgürlüklerine karşı her saldırısının altında emperyalizmin ve işbirlikçi, tekelci burjuvazinin çıkarlarının yattığını yığınlara göstermeyi başarmadıkça, onların aldatılmasını önlemek olanaksızdır. Ancak böylelikle egemen sınıflar ister askersel diktatörlük yolunda yürüsün, isterse parlamentarizmin şu ya da bu biçimine dönsün, yığınların baş düşmana-emperyalizme ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye-karşı savaşım bilinci bulanmayacaktır. İş, ekmek, toprak, özgürlük, bağımsızlık için savaş, cuntanın hiç bir saldırısını yanıtsız bırakmayan ardıcıl bir direniş, her zaman baş düşmanı yok etme savaşıyla bağlanmalıdır. Bugünden emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı birleşebilecek olan güçlerle ortak bir platformda birleşmek, bir tek savaşım cephesi yaratmak için en küçük olanaklar değerlendirilmelidir. Yukardan çabalar, parti komitelerinin aşağıdan yürütecekleri yerel eylem birlikleriyle başarıya ulaşacaktır. Ancak böyle ardıcıl bir çaba ulusal demokratik cephenin kurulmasını sağlayabilir, ancak bu yolla yığınlar sosyalizme açılan ileri demokratik devrime hazırlanabilir. Parti cunta koşullarında da bu hazırlıktan bir an geri durmayacaktır.

İleri demokratik devrimin nasıl başlayacağı, nasıl bir yol izleyeceği kuşkusuz hiç kimse tarafından önceden bilinemez. Devrim insanların kafasındaki soyut şemalara ve evrelere uygun olarak hiç bir yerde gelişmedi, gelişmez. Ama parti, her somut durumda devrimin olası evrelerini yaklaşık olarak gösterebilmeli, yığınlara, eğer bu yol izlenmezse, bu uğurda savaşılmazsa, sonucun kendileri için yıkım olacağını anlatmalıdır.

Demokrasi için

Bugün, emperyalist çevreler ve ayrımsız tüm burjuva politik güçler, cunta rejimi altında «demokrasi»ye geçişten söz ediyor. Cunta, böyle bir «geçiş»in programını açıklıyor. Öyleyse şimdi yığınlara demokrasiye gerçekten, halk çıkarına bir geçişin nasıl olacağı gösterilmelidir. Çünkü bu, askersel diktatörlük altında bunaltılan yığınları emperyalizmin ve tekellerin onlara baskı ve sömürüden başka bir şey getirmeyecek olan bir sözde demokrasiye inandırma girişimini boşa çıkarma görevini ilgilendiriyor. Bu sorun, liberal, burjuva çevrelerle işçi sınıfının tutarlı demokratizmi arasındaki ayrımı ilgilendiriyor. Sonuncu ve önemli olarak bu, cunta koşullarında yiğitçe, sabırla sürdürülen günlük savaşların ileri demokratik devrime nasıl bağlanacağı sorununu ilgilendiriyor.

Bugün kimi liberal, reformist çevreler, bir yandan cuntanın anti-demokratik uygulamalarından hoşnutsuzluk gösteriyorlar, öte yandan, cuntayı yumuşatarak, ılımlı bir çözüm yolu arıyorlar. Bunlar, cuntaya «yardımcı» olmak belgisi altında sınıf savaşının yumuşatılmasıyla cuntanın demokrasiye razı edilebileceğini sanıyorlar. Gerçekte cunta, sınıf savaşının yeterince yükselemediği, demokrasi güçlerinin bu savaşlar içinde birleşemediği bir ortamda erki ele olabildi. Sınıf savaşının yükselmesi, demokratik güçlerin birleşmesi sonucunda, cunta sözde «demokrasi» programından vazgeçerse bu demokrasi savaşımının alanını daraltmak şöyle dursun, daha da genişletecektir. Cuntaya destek olarak demokrasiye gitmeye kalkmak, demokrasiden vazgeçmek, onun yerine zorbalığın maskelenmesine izin vermektir. Dahası, sınıf savaşının yükseldiği koşullarda, böyle bir tutum, rejimin olası faşistleşmesi karşısında eli kolu bağlı kalınmasını doğurur.

Cuntanın toplayacağı bir kurucu meclis, onun hazırlayacağı bir anayasa, cunta denetiminde kurulacak siyasal partiler ve askersel diktatörlük altında yapılacak seçimler hiç bir biçimde demokrasinin gerçekleşmesi olmayacaktır. Ancak cuntanın yıkıldığı, tüm demokratik güçlerin, ordudaki yurtsever çevrelerin devrimci demokratik hükümetinin kurulduğu, kapsamı hükümete katılacak güçlerin bileşimince belirlenecek anti-emperyalist, anti-tekel köklü dönüşümlerin başlatıldığı koşullarda, toplanacak bir kurucu meclis, onun hazırlayacağı Anayasa demokratik olabilir. Milyonlarca emekçi, işte o koşullarda işçi sınıfının öncülüğündeki ulusal demokratik cepheyi var güçle destekleyecek, ileri demokratik devrimi sonul utkuya ulaştırmak yoluna koyulacaktır.

Böylesi bir savaş yolu, «cunta yıkılsın» belgisini bugünden atmakla değil, emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye ve büyük toprak sahiplerine karşı iş, ekmek, toprak, özgürlük için günlük savaşlarda birleştirmekle gerçekleşebilir.

Emperyalizm ve tekellere karşı iş, ekmek, toprak için demokrasi ve bağımsızlık için birleş!

Saldırganı yüreklendiren nedir?

«Amerikalı askeri uzmanlar Türkiye'ye Amerikan ,Erken Müdahale Gücü'nün, silâh ve malzemesinin depolanacağı ideal konumda bir ülke gözüyle bakıyorlar.»

«Orta Doğu'nun iyice karıştığı bir an, Türkiye Misak-ı Milli hudutları içinde bulunan Kerkük ve Musul'a kavuşabilir mi? Neden Kerkük Türklerinden Türkiye Cumhuriyeti'ne bir davet vâki olmasın?»

Üstteki alıntılardan birincisi bir ABD dergisi olan *«Newsweek»* dergisinde, Türkiye üzerine çıkan bir yazıdan alınmıştır. Basında bu yazı ABD Genel Kurmay Başkanı Jones'un cuntanın başı Evren'le görüşmesi haberleriyle birlikte yeraldı. Yazıdaki görüşler realist çevrelerde tepki yarattı. «Günaydın» gazetesi, Türkiye'yi yumuşama süreci dışında bırakmak ve Sadat'ın ülkesi gibi ABD'nin ileri karakolu yapmak planlarına karşı uyardı. Ama ABD ile cunta arasında «yeni görüşmeler» sürdürülüyor. SİA, gizli-açık, parça parça uygulamaya konuyor.

İkinci alıntı ise 13 Kasım 1980 günlü Tercüman gazetesinde. N. Ilıcak'ın *«Orta Doğu»* başlıklı yorumundan. Bu da iç gericiliğin, onun arkasındaki tekelci sermaye çevrelerinin, bölgede, ABD emperyalizminin askersel serüvenlerine katılma eğilimini göstermektedir. Emperyalist ve iç gerici basında Türkiye'yi saldırı aracı yapma yönünde bu tür yazılar, yorumlar özellikle 12 Eylül'den bu yana sık sık görülür oldu. Neden? Bunlar, Türkiye'de demokratik özgürlüklerin yok edilmesinden, ABD yanlısı askersel diktatörlüğün varlığından cesaretleniyor.

Hem ABD, hem de tekellerin en saldırgan kesimlerinin Türkiye'ye belli jandarmalık, bekçilik görevleri yükleme çabaları yeni değil. Ama 12 Eylül'den önce, giderek yükselme eğilimi gösteren anti-emperyalist hareket önlerinde bir engeldi. Bu parlamentoya da yansımış, yurtsever saylavların konumlarını güçlendirmişti. Cuntanın süngüyü halkın göğsüne dayaması, işte bu engele de darbe vurdu. Ülkemizin, ağır emperyalist baskılarla karşı karşıya olduğu açıktır. Ama Ilıcak'ların iğrenç önerileri de gerçekleşemez; barış güçlerinin savaşımını, güçlü komşumuz Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin içtenlikli yumuşama politikasını aşamaz. Çağımızda yumuşamanın alternatifi yoktur. Tersi öneriler, intihar önerileridir.

Gelişmeler ortaya koyuyor ki, NATO'nun, ABD'nin güdümünde bir dış politika benimseyen generallerin erke el koyması, bölgemizde barış ve yumuşama sürecine ters, ciddi bir etken olmuştur. TKP buna daha 12 Eylül tarihli bildirisinde işaret etmişti. Şurası açık: Bugün olduğu gibi yarın da *yumuşama yönünde ilerleme,* sosyalist ülkelerin barışçı politikasına ve barıştan yana güçlerin birliğine bağlı olacaktır.

Mızrak çuvala sığmayınca

«Polonya'da kurulan sosyalizm Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi kopye etmiştir. Oysa Polonya bir Avrupa ülkesiydi. Demokratik istemler Rusya'dan çok daha güçlüydü.» (s. 29) *«Polonya Komünist Partisi farklı fikirlerin dile getirilmesi için olanak sağlamamıştır», «Polonya daha demokratik bir toplumdur, farklı görüşlerin dile getirilmesini ister.»* (s. 30) Bu satırlar bir «Avrupa komünizmi» ideologundan alınmış değildir!

«Ne olursa olsun Polonya olayları dünya komünist hareketinde ve dünya sosyalist sisteminde yeni bir dönem açacaktır.» (s. 33) *«Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getirecek bir demokratikleşmeye girişmek zorunda kalacaktır.»* (s. 34) Bu satırlar da «insan hakları» üzerine demagoji kampanyası hazırlayan bir anti-komünizm uzmanının kaleminden çıkmış değildir!

«Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği bugün dağılmıştır», «Bu dağılma daha Komintern zamanında başlamıştır.» (s. 21) Bunlar da troçkist «4. Enternasyonal» gurupçuklarının yayınlarından değil!

«Hafızullah Amin CIA ajanı değildir, Afgan devriminin gerçek bir lideridir. Şimdiki yöneticiler ise oportünizmin temsilcisidirler. Amin'e yapılan tarihsel bir haksızlıktır.» Bu sözler de Pakistan'da üslenmiş bir CİA ajanından değil!

Tüm bu satırlar Yürükoğlu'nun son olarak çıkardığı «Sosyalizm Kazanacak» adlı İngilizce broşürden alınmıştır.

Atılım'da şu satırlar yeralmıştı: *«Birazcık parti düşmanlığı olmaz. Parti düşmanlığı ergeç karşı devrimcilik doğurur. Yürükoğlu ve ortakları dönüşü olanaksız yolda yozlaşma aşamasını yaşıyor.»* (Şubat 1980)

Yürükoğlu bugün bayrağı karşı devrim saflarına diktiğini ilân ediyor. Anti-Sovyetizmin çeşitli odaklarının sosyalist sisteme, dünya komünist hareketine karşı yıllardır yineleyip durdukları saldırılara açıktan katılıyor. TKP dünya komünist hareketinin ayrılmaz bir bileşenidir. Anti-Sovyetizmin her türünün ardıcıl düşmanıdır. Bundan ötürü TKP'ne saldırmak, ister istemez sonunda tüm dünya komünist hareketine ve dünya sosyalist

(Arkası 6. sayfada)

Madrid toplantısı

11 Kasım 1980'de Madrid Toplantısı başladı. Helsinki'de yapılan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın karar ve ilkelerinin yerine getirilmesi konusunda görüş değiş tokuşu yapmak, Avrupa'da güvenlik, işbirliği, yumuşama alanlarında daha ileri adımlarla ilgili yeni önerileri görüşmek ve bu konularda somut belge kabul etmek, toplantının başlıca amacı olarak belirlendi.

Özel Çalışma Gurubu'nun ve ana oturumların çalışmaları Helsinki Konferansı'nın hazırlık ve çalışma ortamından farklı koşullarda yapılıyor: Uluslararası durum son zamanlarda gerginleşti, hattâ bir ölçüde kötüleşti. NATO'cu çevreler toplantının başından beri somut bir gündemin saptanmasını, yapıcı önerilerin görüşülmesini ve ilkesel belgeler kabul edilmesini engellemek için ellerinden geleni yaptılar.

Çünkü bunlar Brüksel'de aldıkları Avrupaya yeni atom füzeleri yerleştirme kararıyla Helsinki belgesini torpillediler. Dünyanın dört bir yanında gerilimi artırmak amacıyla girişimlerini yoğunlaştırdılar. Hint Okyanusundan Basra Körfezine, Akdenizden Karaiblere dek askersel varlıklarını artırdılar. Nerede bir terör rejimi varsa, onu desteklediler. Bunun son örneklerinden biri Türkiye. Halkların içişlerine kabaca karıştılar. Şimdi Madrit'te kendilerini sanık sandalyesinde hissediyorlar. Toplantıyı bunun için engelliyorlar.

Çünkü bunlar sosyalist ülkelerin yapıcı tutumundan, toplantıya getirecekleri barıştan, yumuşamadan, yumuşamayı askersel alana yaymadan yana önerilerden korkuyorlar. Toplantıyı bunun için engelliyorlar.

Ama kuşkusuz her batılı ülke, hatta her NATO üyesi toplantıda bu gerilim politikasını izlemedi. Özellikle tarafsızlar, NATO'nun Brüksel Karargâhında hazırlanan ve yumuşamayı baltalamaya, uluslararası gerginliği daha da artırmaya yönelik Pentagon damgalı emir ve direktiflere uymak istemiyor. Madrid toplantısındaki konuşmalar bunu gösteriyor.

Helsinki Konferansının toplanmasında başlıca rolü oynayan Sovyetler Birliği, Madrid toplantısına da, Avrupa askersel yumuşama ve silâhsızlanma konferansı yapılması, Avrupa'da askersel güçlerde karşılıklı indirim ile ilgili adımlar atılması, nükleer silâhlanma yarışının önüne geçilmesi konularında somut, yapıcı önerilerle katılıyor. Bu öneriler giderek daha geniş destek kazanıyor.

Tüm engellemelere karşın, çağımızda belirleyici olanın yumuşama olduğu Madrit'te bir kez daha kanıtlandı. Yumuşamanın, barış içinde yan yana yaşamanın alternatifi yoktur!

Lenin köşesi

Yeni dönem

Devrimci olmak için devrimi istemek yetmez. Devrim için hangi koşullarda hangi değişik şekillerde savaşmak gerektiğini de doğru saptayabilmek gerekir. Lenin, bir polemiğinde şöyle yazıyor: *«Devrim gene de kaçınılmazdır. Devrim yeniden Çarlığa karşı akına geçecek ve onu devirecektir. Yeni platformun yazarları böyle diyor. Bu doğrudur. Ama günümüz devrimci sosyal demokratının bilmesi ve düşünmesi gereken herşey bu değildir. O, bu devrimin bize yeni bir tarzda yakınlaştığını ve bizim de ona yeni bir tarzda (eskisinden farklı olarak; yalnızca eskisi gibi değil; yalnızca eskinin silâhlarıyla ve savaşım araçlarıyla değil) yaklaşmamız gerektiğini, çarlığının kendisinin de eskisinden farklı olduğunu anlayabilecek durumda olmalıdır.»* (Lenin, Yapıtlar, Alm., c. 16, s. 197)

1910'da Lenin, Stolipin döneminde legal ve illegal savaşımı bağlama üzerinde önemle durdu. Yurdumuzun koşulları daha değişik. Ama Lenin'in bu konuda saptadığı temel ilkeler Türkiye komünistlerine de yol gösterir nitelikte: *«Burjuvazinin ve Çarlığın, devrim davasına bağlılığını ve Stolipin ,legalitesi'nin temellerine karşı durmak bilmez bir savaşıma kesin hazırlığını çalışmalarıyla kanıtlayan illegal sosyal demokrat partiden daha çok nefret ettikleri birşey olamaz. Burjuvazinin ve çarlığın uşaklarının, sosyal demokrasinin devrimci görevlerinden ve belgilerinden daha çok nefret ettikleri birşey olamaz. Her ikisini de korumak vazgeçilmez görevimizdir. ... Fazla ağırlık taşımayan konularda, kısıtlı çapta, tek tek sorunlarda, partinin konumunu legal çerçevede savunma zorunluğu, görev ve belgilerin makaslanmamasına, savaşım biçiminin değişmesinin onun içeriğini yoketmemesine, onun barışmazlığını zayıflatmamasına, proletaryanın tarihsel perspektifinin ve tarihsel ereğinin çarpıtılmamasına özellikle dikkat edilmesini gerektirir. Bu perspektif tüm emekçileri ve sömürülenleri, halk yığınlarını demokratik cumhuriyeti gerçekleştirecek olan bir dizi burjuva devrimi içinden kapitalizmi yıkacak olan proleter devrime yöneltmektir.»* *«Öteyandan ise»* diye ekliyor Lenin, *«günlük devrimci sosyal demokrat çalışmayı onun biçimlerini değiştirmeden ve bunları yeni tarihsel dönemin özellikleriyle uyumlaştırmadan pratikte yürütmek olanaksızdır.»* (a. g. y., c. 16, s. 147)

Tüm bu görevlerle karşı karşıya olan komünistlerin temel bir özelliğini ise Lenin şöyle tanımlar: *«Devrim başladığında ve patlak verdiğinde, sıradan bir coşkuyla, moda oldu diye, hattâ kimi zaman da kişisel kariyer nedenlerinden herkes devrime katılırken, devrimci olmak güç değildir. Ama dolaysız, açık, gerçekten yığınlarca götürülen gerçek bir devrimci savaş için koşullar henüz ortada yokken devrimci olabilmek, devrimin çıkarlarını (propagantif, ajitatif ve örgütsel olarak) devrimci olmayan, hattâ çoğu kez doğrudan gerici olan kurumlarda, devrimci olmayan bir durumda, devrimci davranış yöntemlerinin zorunluğunu henüz kavrama yeteneğinde olmayan bir yığın içinde savunabilmek çok daha güç, ama o kadar da değerlidir.»* (a. g. y., c. 31, s. 84)

Ulusal baskıya son

Boyalı basın, Türkiye Kürdistan'ındaki son manevraların 1978'deki «Kanatlı Jandarma»den farklı olduğunu, manevra sırasında askersel doktorların hastalara baktığını, ilâç dağıttığını yazdı durdu! Ne iğrenç demagoji: Yıllardır Kürt halkını ilâçsız, doktorsuz bırakanlar, halka baskıyı talim eden birliklerin doktorunun göstermelik tedavisi ile böbürleniyorlar!

Bir zamanlar kadın-bebek demeden bir köy halkının kırılışının temsil edildiği «Kanatlı Jandarma»ya, o zaman gene Genel Kurmay Başkanı olan Evren *«Ne yapalım yani, kızanlar var diye asker manevra mı yapmayacak?»* diye savunmuştu. Şimdi başka türlü konuşuyor. Generaller, dün mü, yoksa bugün mü yalan söylüyorlar?

Bugün cunta ve NATO kaygılıdır. Kürt sorununun duyarlığı üstüne NATO'da özel raporlar hazırlıyorlar. Hem anti-emperyalist bir Kürt hareketinden korkuyor; hem de Kürdistan kozunu Türkiye'deki olası anti-emperyalist gelişmelere karşı elde tutmaya çalışıyorlar. Evren, *«çözüm bekleyen sorunlar»*dan söz ediyor. Bunlar egemen burjuvazinin yıllardır söylediği şeyler. Gerçek başkadır: Hele 12 Eylülden sonra, Kürdistan sanki bir ateş çemberine alınmıştır. Binlerce Kürt yurtseveri, birçok il ve ilçelerin belediye başkanları tutukludur, işkence altındadır, yargılanmaktadır!

Cunta «bölücülüğe karşı savaş»diyor: «bölücülüğün» en fazla sözünü eden, Kahramanmaraş'ta yüzlerce yurttaşımızı kırdıran MHP olmuştu! «Bölücülüğün» kaynağı her zaman emperyalizmdir, egemen burjuvazidir, onun eşitsizlik, baskı terör politikasıdır.

Biz komünistler, Kürdistan'da baskıları, işkenceleri diğer yurtseverlerle birlikte göğüslüyoruz. Kürt halkının yazgısını belirleme hakkını savunuyor, gönüllü birliği öneriyoruz. Halkların kardeşliğinin temelini, omuz omuza savaşım içinde atıyoruz.

Görünen köy...

Cunta, geniş emekçi köylü yığınlarının yıkımını, bu süreci hızlandırıyor. Bankaların, büyük çiftlikçilerin, işbirlikçi tekellerin yararına *«yasa düzenlemeleri»* yapıyor.

Cunta demokratik kooperatifleri, köylülerin demokratik örgütlerini dağıtıyor, yöneticilerini tutukluyor. Marmara Köy-Der başkanı Fevzi Kavuk haftalarca ağır işkence gördü. Sigara yapımı tekeli Koç gibi, Sabancı gibi kodaman holdinglere aktarılıyor. Bunlar Türk değil, Amerikan Virjinya tütünü işliyecekler. Dışalımda bunlara kolaylıklar sağlanıyor. Bir buçuk milyon tütün ekicisi ve işleyicisi uçurumlara itiliyor. Cunta, çay üreticilerine de korkunç bir balyoz indirdi. 14 milyar liralık 475 bin ton yeşil yaprak çay parasından üreticinin eline 1 milyar 750 milyon lira geçti. Üreticilerin elleri böğründe kaldı.

Yalnız tütün, yalnız çay üreticisi köylüler değil. Tarımın öteki dallarında da bu yıkım almış başını gidiyor. Köy proletaryasının, tarım işçilerinin durumları daha da beter. Orta köylü derin sıkıntılar içinde. Cunta, gelmiş geçmiş cuntalar, hükümetler gibi köylüden vergi almaktan, asker almaktan, köylere jandarma karakolu kurmaktan başka bir şey getirmiyor. Bu cunta da, köylüye toprak değil, Amerikan emperyalistlerine, NATO'ya Anadolu topraklarının tapusunu veriyor.

Köylü sorunu, demokratik toprak reformu sorunudur. Geniş köylü yığınlarının, milyonların yoksulluktan, yıkımdan, açlıktan, hastalıklardan, karanlıklardan, canavarca sömürü ve ezgiden kurtulması sorunudur. Köylü yığınlarının kurtuluşu savaşı işçi sınıfının, proletaryanın savaşıyla, halkımızın ulusal bağımsızlık savaşıyla sımsıkı bağlıdır.

İşçi-köylü bağlaşıklığı sorunu bugün daha da yakıcı, daha güncel bir sorun olmuştur. TKP bu sorunu, bu savaşı köşe taşı yapmıştır. Geniş köylü yığınlarını uyandırmak, savaşlarını örgütlemek, komünist partisinin politikasını köye yaymak, bu politikayı anlatmak, yığınlara mal etmek en canlı, zorunlu bir görevdir.

Bu görev köyde örgütlenmekle, parti komiteleri kurmakla olur. Parti komiteleri, her tür engelleri, zorlukları yenmeli, en başta tarım işçileri arasında örgütlenmelidir.

Komünistler için görünen köy böylesi bir köydür. TKP'nin köylere giden yolu böylesi bir savaş yoludur.

Kıdem tazmınatı için birleş!

Kıdem tazminatı yasasında yapılan değişiklikler, tekellere yıllardır düşlerinde bile görmedikleri olanaklar açıyor. Bu yüzden tekellerin sözcüsü basında, böylesi bir yasayı çıkaran cuntaya övgüden geçilmiyor. Tekellerin yararı, işçilerin zararı demek. Ne getiriyor tekellerin yüzünü güldüren bu yeni yasa?

Işinden atılan, ya da emekliye ayrılan işçinin alacağı kıdem tazminatına bir *«tavan»*, bir üst sınır getiriyor: Eskiden kıdem tazminatı sınırlanmadan işçinin en yüksek ücreti aldığı yıllara göre hesaplanıyordu. Şimdiki yasa ise yıllık kıdem tazminatını, geçerli asgari ücretin 7,5 katıyla, 40.500 Lira ile sınırlıyor. Bu demek, işçilerin önemli bir kısmının işinden olduğu zaman eline geçecek paranın bir kısmı artık ödenmeyecek; tekellerin kasasında kalacak!

Yıllardır sendikalar tam da bu 40.500'-ün üstündeki kıdem tazminatlarından kesilen vergiye karşı savaşmaktaydılar. Cunta, kıdem tazminatının bu kesimini tümüyle kaldırdığından, vergi sorunu da kalkıyor. *«Yorgan gitti, kavga bitti!»*

Yeni yasa bir şey daha getiriyor: Patronlara gerek bu tavan üstünde ödeme yapmayı, gerekse kıdem tazminatı hesaplamasındaki *«30 günlük»* süreyi aşmayı *«yasaklıyor»!* Sınıf sendikaları bir çok işyerlerindeki toplu sözleşmelerde bu süreyi aşmış, kimi yerde 45 güne kadar ulaşmışlardı. Yeni yasa bu kazanıma da el atıyor, yasaklıyor. Bu işçilerin on yıllar boyu savaşımla, açlık ve kan pahasına bazan süreyi bir gün yükseltebilmek için grevler yaparak kazandığı bir haktı.

Patronlar kıdem tazminatı hakkına çoktandır, on yıllardır göz koymuşlardı. Öyleyse neden bugüne dek bunu gerçekleştiremediler de, bugün gerçekleştirebiliyorlar? Çünkü bugün yönetimde cunta var. Yasa, kural tanımıyor, tekellerin çıkarlarını silâh zoru ile dikte ediyor. Çünkü bugün sınıf sendikaları kapatılmıştır. Grevler yasaklanmıştır. İşçi sınıfı ekonomik haklarını savunmada en güçlü bir silâhından yoksundur. İşte bunun için biz cuntanın tekellerin çıkarlarını savunduğunu, işçilerin, emekçi halkın düşmanı olduğunu söylüyoruz.

İş güvenliği kaldırılıyor

Kıdem tazminatına getirilen sınırlandırmalar işçilerin pekçoğunun doğrudan doğruya cüzdanına, çoluk çocuğunun rızkına el atmıştır. Bu belli işkollarında, özellikle sınıf sendikalarının güçlü olduğu, patronlardan daha fazla hakların kopartıldığı iş kollarında etkisini daha da fazla gösteriyor. Ama bu yasa ile işçi sınıfına vurulan darbe yalnız bununla sınırlı değildir: Kıdem tazminatının en önemli işlevi patronları, tekelleri işten atmalara karşı göreli caydırıcılığıydı.

Yeni yasa, patronun işçiyi sokağa atması önündeki bu engeli daha da sınırlıyor. Ama tekeller bu işçi düşmanı yasa ile de yetinmiyorlar. Şimdi bir de «kidem tazminatı fonu» yasası hazırlanıyor. Bu yasaya göre artık kıdem tazminatını patron ödemeyecek, devletin de katkılarıyla, yine emekçi halkın vergilerinin bir kısmıyla oluşturulacak bir fondan ödenecek! Böylece tazminat ödemenin caydırıcığı tümüyle kaldırılacak, patron istediği işçiyi, istediği anda, kendi cebinden tek kuruş ödemeden sokağa atabilecek.

Askersel diktatörlük koşullarında savaşım daha çetin. Ama daha da dirimsel önemi var. Kazanımların yok edilmesine işçi sınıfı sessizce boyun eğmeyecektir. Sınıf sendikaları yasak, ama örgütsel bağları, savaş gelenekleri yaşıyor. İşçiler kıdem tazminatı haklarını savunmak için, kıdem tazminatı fonunu önlemek için birleşmelidir. Haklara, kazanımlara böylesine el atabilmelerini olanaklı kılan, sendikalara konmuş olan yasaklardır! İşçiler, sendikaların yasaklanmasına, sendikacıların tutuklanmasına karşı birleşmelidir, savaşmalıdır.

İşçiler dikkat!

Tekeller doymuyor. Kıdem tazminatı hakkına karşı yeni komplolar hazırlıyorlar. Tekellerin borazanı Tercüman 17. Kasım tarihli sayısında, 30 günlük kıdem tazminatı süresini de tartışma konusu yaptı! Patronun işten attığı işçiler için bu sürenin 7 güne kadar indirileceği yeni bir yasa tasarısından söz ediyor. Uyanık olalım!

Sendikalara özgürlük

Tekeller en çok işçi sınıfından korkuyorlar. Demokrasi güçlerinin devrimci birliğinin işçi sınıfının savaşımının çevresinde örüleceğini biliyorlar. Onun için öncelikle işçilere yükleniyor, işçi sınıfının politik ve sendikal hareketini bir an önce yenilgiye uğratmak istiyorlar.

DİSK'i kapatan cunta hem Türk-İş'in başına çöreklenmiş hainleri kullanmak, hem de sendikal haklar sürüyormuş izlenimini vermek için Türk-İş'i kapatmamak yolunu seçti. Denizcier'ler, Şide'ler cuntanın gönüllü avukatı oldular. Üstelik Türk-İş sendikaları açık ama, savaşım olanakları ellerinden alınmış durumda. Grev yasak. Sözleşmeleri cuntanın hükümeti saptıyor. Bu işçi düşmanı politikaya karşı çıktığı için Petrol-İş kapatıldı. Başkanı Selvi tutuklandı. Türk-İş başları buna da alkış tuttu.

Şimdi cunta, süngü zoruyla tüm işçileri Türk-İş'e toplamak için her iş kolunda tek bir sendikaya üye olma zorunluğunu getiriyor. Türk-İş yönetimi ile birlikte DİSK üyesi işçilere yönelik sözümona *«toplu sözleşmeler»* imzalamaya girişiyor. Hesapları, Türk-İş'in başındaki hainler aracılığıyla tüm işçi sınıfını denetimleri altına almak, sendikaları diktatörlüğün bir aracı yapmaktır. Bu, işçi sınıfının sendikal birlik istemine terstir. Sendikal birlik, işçilerin gönüllü birliğidir; sermayeye, tekellere karşı tek bir yumruk olmasıdır. İşçi sınıfı sendikal savaşımını bu koşullar altında da sürdürecektir. Sınıf sendikacılığı örgütsel bağlarıyla savaşkan gelenekleriyle yaşayacaktır. Cunta bu örgütlü gücü yokedemeyecektir. Türk-İş'in başındaki hainlere karşı muhalefet yükselecektir. Son Yol-İş kongresinde delegelerin tepkileri bunu açıkça gösterdi. İşçilerin olduğu, sendikaların olduğu her yerde sınıf sendikacılığı için savaş da olacaktır. Hiç bir alan cuntacılara, işbirlikçilerine boş bırakılmayacaktır.

İşçi sınıfının ekonomik sorunları hızla artıyor. İşçiler ceplerindekinin eriyip gitmesine seyirci kalmayacaklardır. Her karşı çıkış, her hak istemi, karşısında cuntanın süngüsünü bulacaktır. Her bir ekonomik sorunun çözümü için öncelikle cuntanın yıkılmasının zorunluğunu geniş işçi yığınları bu savaşımın içinde kavrayacak, cuntanın işbirlikçi tekellerin, emperyalizmin çıkarlarına kanat gerdiğini bu savaşımın deneyleri içinde görecekterdir.

DİSK'in, sınıf sendikalarının açılması, tutuklu işçi ve sendikacıların serbest bırakılması, işkencelerin durdurulması için savaş; Tutuklularla aktif dayanışma! Türk-İş başlarına karşı savaşım! Geniş ekonomik ajitasyon! Patronların ve cuntanın saldırılarına karşı, DİSK'li, Türk-İş'li işçilerin eylem birliğini sağlamak! Cuntanın işçi düşmanı yüzünü sergilemek! Sınıf sendikacılığının önünde işte böylesi görevler duruyor.

TKP'nin Sesi'ni Dinle

Saat 7, 9, 13, 17, 19'da 31 m, 9585 kHz – Saat 21, 23,01'de 49 m 6200 kHz. Pazar günleri, bunlara ek olarak 15,00'de 31 m 9585 kHz.

Mızrak çuvala sığmayınca...

(Başı 3. sayfada)

sistemine saldırmaya götürür. Böylece Yürükoğlu'nun amaçlarına ulaşabilmek için başta yüzüne taktığı Lenin'cilik maskesi iyice düşüyor.

Yürükoğlu, sanki devrimin stratejisini Türkiye'ye dışarıdan dayatmak isteyenler varmışçasına, «*Sosyalist ülkeler komünist partileri de büyük yanlışlara düşebilirler.*» (s. 34) «*Dünya komünist hareketinin yanlışlar yapabileceğini akıldan çıkarmadan devrimin yolunu kendimiz çizmeliyiz.*», «*Türkiye komünist hareketi hiç bir gelgeç çizgi ya da çıkarın kuyruğu olmayacaktır.*» (s. 35) diyor. İlerici, devrimci güçleri Lenin'in partisinin, ülkesinin, tüm sosyalist ülkelerin barış ve yumuşama politikasına karşı çıkarmak, dünya komünist hareketinin birliğini zayıflatmak için çabalıyor.

Yürükoğlu buraya nereden geldi? Daha başta o, Amerika'nın teknolojik üstünlüğünden çıkıp, dünya devrimci merkezinin değişebileceğini şaşırtıcı bir ısrarla savunurken, Avrupa komünistlerine özgü görüşlerin tohumlarını yer yer ortaya vurmuştu. Sosyalist ülkelerin barış ve yumuşama politikasını Türkiye devrimci hareketi için ayak bağı gibi ele alan yazılarda, reel sosyalizme düşman görüşler belirmekteydi. Ama o, partimize düşmanlığını önce nasıl onun politikasına, genel sekreterine övgüler düzerek gizlemeye çalıştıysa, «*dünya devrimci merkezi*», «*şanlı SBKP'ye yürekten bağlılık*» sözleri ardında da dünya komünist hareketine, Sovyetler Birliği'ne düşmanlığını gizlemeye çalıştı. Ama sınıf savaşımının çetinleştiğinde bir süre sonra mızrak çuvala sığmaz oldu. Önce partimize, ardından da onun ayrılmaz bir parçası olduğu dünya komünist hareketine açıktan saldırıya geçti. Bu yozlaşma yolunda daha da ilerleyeceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Yürükoğlu'nun bu acıklı evriminden alınacak çok dersler vardır. Bunların başında partimizin her zaman savunageldiği şu ilkenin ne denli belirleyici öneme sahip olduğu gelir: Marksizm-Leninizmin, proletarya enternasyonalizminin temel ölçütü, yüce Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'ne karşı olan tutumdur. Partimiz bu ilkeyi ülkemizdeki sınıf savaşımının somut koşullarında yaşama geçiriyor. Her yeni dönemde yeniden bunun sınavını vermenin zorunluğuna inanıyor. Dünya komünist hareketinin genel çizgisine, utkunun bu denenmiş yoluna bağlılık-bu, TKP'nin savaşımına silinmezce kazınmıştır. Bu, Yürükoğlu gibileri işçi sınıfı hareketinden kazıyıp atmanın da temel güvencesidir.

ANTI-FAŞIST
TUTUKLULARLA DAYANIŞMA

İşkencelere, İşkencecilere karşı birleş!

Uluslararası kamuoyunda Türkiye'deki işkencelere karşı protestolar yükselince, cunta sorumluluğu üstünden atmak istedi, sorunu araştıracağını söyledi. Oysa işkenceciler yerlerinde; duyulan işkence olaylarının işkenceden ölenlerin sayısı ise kabarıyor.

Ankara'da H. Özmen, Z. A. Ceylan, I. Eski, İlhan Erdost; Bursa'da A. H. Feyzioğlu; İstanbul'da A. Karlangaç işkence altında öldürüldü. Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün işkence evine dönüştürülmüş olduğu açıklanıyor: Köy-Der Genel Başkanı Fevzi Kavuk burada gördüğü ağır işkenceler sonucu şimdi ölümle pençeleşiyor. A. Sarıcan, M. İçin, A. Derçin, S. Biber, Ö. Pekşen, G. Onayman, M. Derçin, Candan burada işkenceden geçirildiler. Sarıcan ve İçin'e uygulanan işkencelere tanık olan yürekli insanlar bunu kamuoyuna açıkladılar. İlhan Erdost'un kardeşi Muzaffer Erdost, kendisine ve kardeşine yapılan işkenceleri, kardeşinin bu işkenceler sonucu öldüğünü ayrıntılarıyla dünya kamuoyuna duyurdu.

Kuşkusuz bu ortaya çıkan işkence olaylarının yanı sıra daha binlerce gizli kalan olay var. Cunta, ortaya çıkmamış işkenceleri gizlemeye, ortaya çıkanları da örtbas etmeye çabalıyor. İşkenceyle ölüm olayları «*pencereden atlayıp intihar etti, merdivenden düştü, sinir krizi geçirip başını duvara vura vura kendini öldürdü*» gibi açıklamalarla gizlenmek isteniyor. Cunta işkencecileri koruyor, onlara arka çıkıyor!

Cunta işkencecilere yalnız kanat mı geriyor? Tutukevleriyle işkence merkezleri arasında askersel araçlar düzenli seferlerle tutukluları getirip götürüyor. Sıkıyönetim örgütleri işkencecilerin emrinde çalışıyor. Böylesi sistemli, yurt ölçüsünde örgütlü bir işkence makinası cuntanın emri olmadan mı çalışıyor? Hayır!

Tüm yurttaşları, işkenceye uğrayan, işkenceye tanık olanları, tutukluların yakınlarını, yüreğinde insanlık duyguları ölmemiş polisleri, askerleri çağırıyoruz: Bu canavarlıkları açığa çıkarın! Cellatların yakasını bırakmayın!

Faşizme karşı savaşımın güvencesi

Faşist cinayet yuvalarını açığa çıkartmak için birleş!

Ankara'da yayınlanan, İngilizce «Briefing» dergisi, MHP'nin devirme girişiminde bulunduğunu açıkladı. Böylece son aylarda faşist cinayetlerin korkunç bir düzeye tırmandırılmasının amacının faşist darbeye ortam hazırlamak olduğu anlaşıldı. Terörü cinayetleri tezgahlayanın MHP olduğu bir kez daha ortaya çıktı. 12 Eylül öncesi Demirel'in bile komandolardan yakınmasının nedeni ve Türkeş'in 12 Eylülde 28. Tümende ne aradığı da böylece anlaşılır hale geldi.

Anımsayalım: Evren ilk açıklamasında orduyu teröre karıştırma girişimlerinden söz etmiş, ama sonra Saltık, bu girişimlerin başarısız kaldığını, orduda teröre karşı önlemin söz konusu olmadığını söylemişti. Şimdi, devirme girişiminin ortaya çıktığı bugün, Saltık yine de aynı savı ileri sürebilecek midir? Faşistlerin ordudaki uzantıları, devirme hazırlığına karışan, Türkeş'i 12 Eylül'de konuk eden komutanlar, subaylar kimlerdir? Neredediler? Bunlar halkımızdan neden gizlenmekte, halkın, can düşmanı faşizme karşı, çocuklarının, eşlerinin kardeşlerinin katillerine karşı savaşımı neden engellenmek istenmektedir?

Sonra, sorun yalnız MHP'liler sorunu mudur? Ya onlara para sağlayan, onların yerli-yabancı gizli servislerle ilişkilerini kuran, onlara kanat geren çevreler? Bunlardan kimilerinin «emir-komuta zinciri» içinde yerlerini koruduğu doğru mudur? 12 Eylül öncesi MHP'li tutukluları kaçıran, ya da mahkeme kararları ile salıverenlerden hesap sorulmuş mudur? 1977'nin 1 Mayıs'ında 34 yurttaşımızın kanına girenler, ortaya çıkarılmış hesap sorulmuş mudur?

Bugün faşist caniler tutuklanıyorsa, bu herşeyden önce komünistlerin, demokratik güçlerin yıllar boyu faşist teröre karşı verdikleri savaşımın kazanımıdır. Emperyalizm ve tekeller hiç bir zaman faşist hareketin tümüyle ortadan kaldırılmasını istemeyeceklerdir. Nitekim gerici tekelci basın, «Tercüman»lar, Kabaklı'lar, Göze'ler açıkça faşist katillerin avukatlığını üstlenmekte, faşist canileri açığa çıkaran «TKP'nin Sesi»ne azgınca saldırmakta, komünistleri hedef göstermektedir.

Oysa cunta, faşizme karşı, terörizme karşı savaşta temel güç olan işçi sınıfına, onun örgütlerine de saldırıyor. Terörizmin düşmanlarına, kurbanlarına da vuruyor. Evren «onbinlerce» solcunun öldürülerek, yaralanarak ya da sağ olarak tutuklandığını söyledi. Bunlar hep terörist mi? Hayır. Çoğunluğu işçi, sendikacı, barış savaşçısı, demokratik örgüt üyesi.

Faşizme karşı savaşımın tek güvencesi halktır, demokratik güçlerinin yığınsal savaşımıdır. Tüm halkımız, bu savaşıma katılmalı, onu yurt ölçüsünde örgütlemelidir. Orduda, poliste yurtseverler, her yurttaş, adını yerini bildiği her faşisti onların perde arkasını destekçilerini, kontr-gerilla ile, gizli servislerle bağlarını açığa çıkarmalı, kamuoyuna duyurmalıdır.

M İ L İ T A N L A R D A N

Feyzioğlu'nu unutmayacağız!

Ahmet Hilmi Feyzioğlu. Maden-İş sendikasının yiğit avukatı. Bursa Emniyet Müdürlüğü'nde kurulan işkencehanede yokettiler onu. Neden mi? Bir kez bile ağzını açıp konuşmadı, bir kez bile aman dilemedi. Bir kez bile yiğit başını bükemediler onun.

Ahmet'in ölümü bir kaza, bir rastlantı sonucu olmadı. Daha Renault grevi sırasında faşist olarak, MHP yanlısı olarak tanınan, bugün Bursa'daki işkencelerin elebaşısı olduğu söylenen jandarma komutanı Albay Yılmaz ile Yüzbaşı Cengiz, Ahmet'i tehdit etmişler, Albay Yılmaz, *«Bir daha elimize geçersen, öbür bacağını da biz kırarız,»* diye bağırmıştı. Bu iki jandarma subayına grevden sonra hizmetlerinin karşılığı olarak Renault, birer özel araba armağan etti.

Cunta, cinayetin ağır suçunu üstünden atmak için, sorumluların araştırılacağını söylemişti. Hani nerede? Suçlular, cellatlar, aramızda dolaşıyorlar. Kirli sanatlarını işkencelerini, cinayetlerini sürdürüyorlar.

Ahmet, bizim için örnek insandı. Barış savaşçısıydı. Örnek devrimciydi. Çalışkandı. Her işin altından kolayca kalkardı. Her iş elinden gelirdi. Biz işçilerin dostuydu, yol göstericisiydi, savunucusuydu. Hepimiz tanır, sayar, severdik onu. Boşuna konuştuğunu hiç görmedik. Övündüğünü hiç görmedik. Ama sessizce, ama büyük bir özveriyle, dişini tırnağına takarak çalıştığını, işçi sınıfının çıkarları için nasıl yorulmak bilmeden didindiğini çok gördük. Biz ondan çok şey öğrendik. En son öğrendiğimiz ise poliste gerçekten direnmenin ne olduğu. Devrimci onuru çiğnetmemek, yaşamı pahasına da olsa çiğnetmemek ... İşte o, bize ölürken en son bu dersi verdi.

Ahmet Hilmi Feyzioğlu'nu, Maden-İş'in avukatı o yiğit devrimciyi yalnızca Bursa işçileri mi unutmayacak? Hayır! Tüm Türkiye işçi sınıfı tanıyacak onu. Onun savaş yolunu, uğrunda can verdiği davayı anlatacağız.

Bursa'dan bir işçi

O, yaşamını işçi sınıfına adadı

Ahmet Hilmi Feyzioğlu'nun yaşam öyküsü

Ahmet Hilmi Feyzioğlu, 24 Ocak 1948'de Eskişehir'de doğdu. Beş kardeştiler. İlkokulu Eskişehir Adalet ilkokulunda okudu. Orta ve lise öğrenimini Eskişehir Atatürk Lisesi'nde yaptı. Emekli albay olan babası Mehmet Reşat Feyzioğlu, 1969 yılında öldü. Emekli öğretmen olan annesi yarı felçli bir durumda Eskişehir'de oturmaktadır.

1968–1969 ders yılında Hukuk Fakültesine girdi. 1973–1974 yılında mezun oldu. Bir yıllık avukatlık stajını Yapı Kredi Bankası İşçileri Sendikası'nda (Yapı-Sen) tamamladı. Üçüncü kongresinde adı Bank-Sen olan bu sendikada bir süre hukuk müşaviri yardımcısı olarak çalıştı. Daha sonra Maden-İş Sendikasında işçi sınıfına hizmet etmeye devam etti. Maden-İş Sendikasının Bursa şubesinde avukat olarak görevlendirildi. 1977 yılından beri bu görevi işçi sınıfının çıkarlarına sımsıkı sarılarak yürüten Feyzioğlu, tüm yaşamını işçi sınıfının çıkarları uğrundaki savaşa adadı. Bursa bölgesinde sınıf sendikacılığının gelişip güçlenmesi için vargücüyle çalıştı. Mesleği ile tüm bilgilerini, Bursa bölgesinde, tüm ilerici, demokratik güçlerin hizmetine verdi.

Feyzioğlu, Türkiye Barış Komitesi'nin Bursa temsilcisiydi. Dünyada ve bölgede barış, güvenlik, silâhsızlanma uğrunda Bursa'daki barıştan yana güçlerin arasında eylem birliğinin güçlendirilmesinde değerli katkılarda bulundu.

İşçi sınıfının çıkarları, sınıf sendikacılığının güçlenmesi ve barış hareketinin gelişmesi uğrundaki çabalarıyla, gerici güçlerin düşmanlığını üstünde toplayan Feyzioğlu, 12 Eylül askersel devirmesinden sonra tutuklandı. Bursa Emniyet Müdürlüğünde bir hafta boyunca ağır işkencelere göğüs gerdikten sonra, işkenceci polisler tarafından işkenceyle öldürüldü ve Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün 5. katından aşağıya atıldı.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız, bu yiğit, yurtsever evlâdını unutmayacaktır. Ahmet Hilmi'ler, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın ellerinde kurulacak olan yarının aydınlık Türkiye'sinde yaşıyacaktır.

Militanlara

Komünist, militan, basın-yayın görevlisi Atılım'a en küçük direnişleri, her olayı bildirmeli, savaş deneyimlerinin tüm partinin malı olmasını sağlamalıdır. Bu görev, bugün, her günkünden daha yakıcı oldu.

Kocaeli'nde zulüm

Generaller cuntasının baskıları Kocaeli'de bir boydan bir boya dolaştı. Gözaltına alınanların ardıarkası kesilmedi.

Uygulama şöyle yapılıyor: Gözaltına alınanlar önce 1. şubeye götürülüyor. Haklarında dosya hazırlamak için yapılan sorgulamalarda işkence uygulanıyor. İşçiler, işçi temsilcileri, demokratik örgüt temsilcileri bu 1. şubede ağır işkencelerden geçirildiler. Daha sonra sıkıyönetim bölge soruşturma kuruluna çıkartılıyorlar. Kurulda genellikle 1. şube müdürü, başkomiser Arif, iki üniformalı ve bir sivil giyinen subay yer alıyor. Buradaki sorgulamadan sonra bir kısmı Köseköy gözetim ve tutukevine götürülüyor. Cuntanın gizli örgüt kurduğu iddiasıyla suçladıkları ise Kontr-gerillaya götürülüyor, orda işkence görüyorlar.

Yine Köseköy'de, askeri garnizon içinde başka bir yerde, «roket taburu»nda tutuklular bulunuyor. Muhaberat taburunda ise işkenceler yapılıyor. İşkenceler sırasında yükselen feryatları bastırmak için zaman zaman çevrede helikopterler çalıştırılıyor. İzmit ve Adapazarı MİT örgütü birlikte çalışıyor. Gözleri bağlı olarak oraya getirilen tutukluları araba lâstiklerinin içine koyarak dövdüler, elektrik işkencesi uyguladılar. Amerikancı generallerin darbe yaptığı gün yalnızca İzmit'de 5 kişinin öldürüldüğü biliniyor.

12 Ekim, nüfus sayım günü Tütünçiftlik semtinin Esentepe-Yeni Yerleşmeler mahallesinde yoğun ev aramaları yapıldı. Operasyonu havadan helikopterler izledi. Tavşantepe'de jandarmalar sıkı arama yaptı. Karamürsel-Ulaşlı köyünde köylülerin evleri didik didik arandı. Yoksul halkı canından bezdirdiler.

Gölcük'e gelince ... Burada aranan işçi temsilcilerinin evleri basıldı. Eşleri karakola götürüldü. Burada işçi eşlerinin gösterdikleri direnç Gölcük'ü bir anda sardı. Kulaktan kulağa yayıldı. Onlar, kocalarının nerede olduğu sorusuna boyunları dik, şu yanıtı verdiler: «Bana ne yaparsanız yapın. Yerini bilseydim bile söylemezdim ...»

İzmit'ten bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Yaşasın Büyük Oktobr Devrimi

Lenin'in Partisi Kardeş SBKP'ye partimizin mesajı:

«Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi, tüm Türkiye komünistleri, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri adına Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 63. yıldönümünü en içten duygularla selâmlar.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'yle Rusya işçi ve köylüleri, Lenin'in partisinin öncülüğünde insanlık tarihinde yepyeni bir çağ açtı. Sovyet halkı sosyalizmi kurdu ve geliştirdi; anayurdunu emperyalizmin ve faşizmin her türlü saldırılarına karşı yiğitlikle savundu; bugün de komünizm kuruculuğu yolunda başarıyla ilerliyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XXVI. Kongresi bu yolda yeni bir adım olacak, dünya sosyalizminin güçlenmesine, tüm dünya devrimci güçlerinin savaşımına yeni bir ivme katacaktır.

ABD emperyalizmi ve NATO egemen güçlerinin başlattığı genel karşı saldırıyı geri püskürtmekte, uluslararası durumda yarattıkları bugünkü sertleşmenin barış ve güvenlik için oluşturduğu tehlikeleri yenmekte, Sovyetler Birliği'nin sürekli gelişip güçlenmesi ve izlediği Leninci barış politikası en büyük bir güç kaynağıdır.

Halkımızın emperyalizme, NATO'ya ülkemizdeki askersel diktatörlüğe karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük için savaşımı barış ve silâhsızlanma için savaşımdan ayrılmıyor.

TKP, Sovyetler Birliği ile ülkemiz arasındaki iyi komşuluk ilişkilerinin sürdürülmesi ve geliştirilmesinin bölgemizde ve Avrupa'da barış ve güvenliği korunması için büyük bir önem taşıdığına inanıyor.

SBKP ile TKP arasındaki geleneksel kardeşçe savaş bağları Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde sürekli olarak güçleniyor.

Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 63. yıldönümü!

Yaşasın Leninci Sovyetler Birliği Komünist Partisi!

7. Kasım 80 — *TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen.»*

Dimitrof'ların Baraner'lerin yolundan

Cunta zindanlarında yoldaşlarımız işkence altında. Düşmana boyun eğmiyor, devrimci onurunu, komünist morali çiğnetmiyor, yiğitlik örnekleri veriyorlar. Dimitrof'ların, Thälmann'ların, Baraner'lerin, Bilen'lerin ve nice adsız yiğitlerin yolundan yürüyorlar. Yenilmez, tükenmez bir güç kaynağı var komünistlerin: Uğrunda ölmeye hazır olduğumuz davaya duyulan derin, bilinçli inanç. Partiye, Leninizme işçi sınıfına, emekçi halka sonsuz bağlılık. Proletaryanın savaşımına, proletarya enternasyonalizmine, utkuya sonsuz güven.

Düşman hem canavarcasına acımasız, hem de sinsi ve kalleş. Falakanın, elektriğin, CIA uzmanlarınca bulunmuş insanlığın yüz karası daha nice işkence yöntemlerinin yanı sıra, oportünist yaltaklanmalar, yumuşatma, satınalma denemeleri, ilerici güçler arasındaki görüş ayrılıklarından yararlanma, oportünistleri kullanma yöntemleri sürüp gidiyor. Tüm bunlar komünist militanın çelikten iradesine çarpıp parçalanacaktır! Sınıf düşmanının amacı partiyi dize getirmek. Bunun için düşmana boyun eğmeyen, onun tüm canavarlıklarını, kurnazlıklarını boşa çıkaran her yoldaş, dikta rejiminin suratında bir şamar, tekellerin, emperyalizmin anti-komünist komplolarına vurulmuş bir darbe oluyor. Her bir yoldaşın gösterdiği yiğitçe direniş, ezilen sömürülen insanların savaşımı için tarihsel bir önem taşımakta bugün.

Zindanlarda onbinlerce insanımız tutuklu. Çoğu işçi. Komünist olanı, olmayanı var. Hepsi bizim insanlarımız. Onlar da işkence altında. Görev, düşmana karşı anti-faşist dayanışmayı yükseltmek. İşkenceler karşısında insanlık onurunu cellada çiğnetmemek: Bu çetin sınavda da komünist başı çekiyor, yazgısını paylaştığı diğer yurtseverlere de çelik iradesiyle, özverisiyle, cesaretiyle örnek oluyor. Güç kaynağı oluyor.

Zorbalar, diktatörler er geç yıkılacaktır. Kalıcı olan, onlara boyun eğmeyen yiğitlerin savaşımı olacaktır.

Yaşamsal görev

Baskı ve zorbalık rejimleri, komünistlerin yığınlar içine dalmakta kullandıkları yasal örgütleri ve araçları ortadan kaldırır, sınırlar. Böylece komünist partisini, yığınlardan koparmaya, onu etkisiz bırakmaya çalışır. Ancak, hiçbir zorbalık ve baskı rejimi, hiçbir yasaklama komünistlerin yığınlar içine dalmasına engel olamaz. Çünkü komünist partisi, burjuvazinin koyduğu yasal sınır ve engelleri ustalıkla, yaratıcılıkla aşıp, en geniş yığınlara ulaşmanın yolunu bulan partidir.

Herşeyden önce, en gerici olanlar da içinde olmak üzere, yığınların bulunduğu, yığınlara ulaşmamızı sağlayacak, var olan tüm legal örgütler içinde çalışmak, ikili ilişkiler kurmak, sürmekte olan çalışmayı geliştirmek gerekiyor. Yeni koşullarda gizlilik büyük önem kazanıyor.

Türk-İş sendikaları, bağımsız sendikalar, esnaf, mühendis, avukat, doktor gibi açık olan tüm mesleki örgütlerde, Çocuk Esirgeme Kurumu, gibi kamu yararına çalışan derneklerde, işyerlerinde, semtlerde, köylerde varlığını sürdüren tüketim, konut, kredi, alım-satım, üretim kooperatiflerinde, yardımlaşma sandıklarında, spor klüplerinde komünistlerin çalışmasını önleyebilecek hiç bir güç yoktur.

Halk Eğitim merkezleri, resmi, yarıresmi gezici veya sabit mesleki eğitim, konservecilik, halıcılık, biçki-dikiş, okuma-yazma kursları, okul aile birlikleri yığınlara bağlayan önemli araçlardır. Kâr amacıyla çalışan, bütünleme, sınav hazırlama, daktilo, muhasebe, teknik-meslek, el zanaatları kurslarını komünist ajitasyon kürsüleri yapmamızı da cunta önleyemez.

Turizm şirketleri, konser organizasyon büroları, yığınlarla birlikte olabileceğimiz, ustalıkla yararlanabileceğimiz, kır ve turistik geziler, konserler örgütlemekte kullanılamaz mı?

Cunta, düğünler, nişanlar, sünnet düğünleri, kır gezileri, eğlence geceleri yoluyla yığınlar içine dalmamızı engelleyebilir mi?

Yığınlar içine daldıkça, çalıştıkça böylesi daha nice olanak ve araç ortaya çıkacaktır. Önemli olan olanakları yaratıcılık, ustalık ve sabırla hiç küçümsemeden kullanabilmek, değerlendirebilmektir

Yalnızca yığınların nabzını elimizde tutmak, onların günlük, pratik bilinçlerini, gerçek istem ve gereksinimlerini, psikolojik durumlarını kavramak olanağı sağlayacak bile olsa böylesi araçları kullanmak gerekiyor. Kaldı ki, böylece partinin belgilerini yığınlara mal etmek, yığınları örgütlemek, birleştirmek, eyleme çekmek için elimize olanaklar geçecektir.

Başarı, parti örgütlerinin, militanları, sempatizanları yeni koşullara uygun esnek biçimlerle en geniş yığınlar içinde çalışmaya yöneltebilmesine, onlara gerekli ustalığı, insiyatifi kazandırabilmesine, denetleyebilmesine ve deneyleri değerlendirip genelleştirmesine bağlıdır.